

[Sigsgaard.]

ligere begrænsning her, som der altså er udsigt til, vil selvfølgelig give sig udslag i store sociale tragedier, men også i stigende huslejer og dermed altså igen et bidrag til inflationen. Det er klart, at sådan vil det komme til at gå, når udbuddet begrænses, sådan som resultatet vil blive af det, regeringen tænker på at foreslå.

I det hele taget tror jeg, det vil være klogt af regeringen at gribe ind også over for andre end lønmodtagerne. Jeg pegede forleden dag på en effektivisering af ligningen, jeg vil gerne pege på det igen. Man har opgjort det beløb, der unddrages ligningen, til 6-7 milliarder kr. pr. år. Man siger nu, at man har fået en ganske god og ganske effektiv kontrollov, men så bruges den åbenbart ikke tilstrækkeligt. Nu er den ny, det ved jeg, men det ville være meget interessant at høre om, hvilke planer regeringen har for at udnytte denne lov. Man undskylder sig det, som regeringer i årevis har gjort med, at man har for lidt personale i skattevæsenet til at gennemføre effektiviseringen af ligningen. Jeg synes ikke, man skal bruge den undskyldning længere. Vi har ikke hørt meget om, hvad man egentlig har forsøgt for at få folk, men det er jo ikke sådan, at vi standser toggangen her i landet, fordi det kniber lidt med at få teknikere til DSB, og vi dropper ikke hver femte vigtige operation på vore hospitaler, fordi vi har for få læger og sygeplejersker. Der er simpelt hen opgaver så vigtige, at de skal løses; derfor bliver operationerne foretaget, derfor kører togene. En effektiv skatteligning burde betragtes som en sådan obligatorisk opgave, der under alle omstændigheder skal løses. Er viljen der, kan den selvfølgelig løses.

Jeg pegede videre på formueskatten og beder om at få lov til at minde om det en gang til. Man griber ind over for alle mulige indkomster, men formuerne, de store formueejere, vil man ikke gribe ind over for. Her synes jeg virkelig var et område, hvor vi trænger til et initiativ. Jeg pegede også på arveafgifterne; jeg minder om dem igen.

For et øjeblik siden talte jeg om reklame-lotterierne, og her kunne man også gå et

skridt videre og indføre en egentlig reklame-skat. Så vidt jeg ved, er det et milliard-beløb, der hvert år bruges på reklame, og i denne økonomiske situation var det vel en idé at prøve på at begrænse det, altså f. eks. ved gennemførelse af en reklame-skat. Det er jo sådan, at reklamen, som den udfolder sig i dag, tit modvirker en konkurrence på priserne.

Regeringen overvejer en omlægning af hjemmemarkedsordningerne for landbrugs-varer. Vi er ikke i mit parti lykkelige for hjemmemarkedsordningerne. Stillingen til det forslag, som vel kommer fra regeringen, afhænger ganske af, hvordan det udformes. Skal subventioneringen i stedet for ske over momsens, kan vi naturligvis ikke medvirke, og flere kunstige nedsættelser af pristallet, det, som mange, som det før er nævnt, kalder pristalsfusk, vil i det hele taget ikke falde i god jord hos befolkningen og heller ikke i mit parti.

Besparelserne på de 600 mill. kr. har man igen bebudet. Det er en kortsigtet løsning. Derved udskyder man opgaver til fremtiden, og vi vil komme til at opleve et voksende efterslæb på de offentlige investeringsområde. Vi må også være klar over, at besparelser som hovedregel — jeg ser bort fra de militære besparelser — rammer de dårligst stillede hårdest. I et vist omfang er det vel endvidere sådan, at besparelser på f. eks. teknisk udstyr, på administrative lokaler osv. hæmmer den rationalisering, som man så gerne og så ofte taler om.

Regeringen henstillede i formiddags til pengeinstitutterne, at de i kreditgivning tager særlige hensyn til de dele af erhvervslivet, der gennem eksport eller ved produktion i konkurrence med importen har en særlig betydning for valutabalancen. Jeg vil gerne spørge: er regeringen villig til i givet fald at sætte magt bag ved denne henstilling? Det er jo nemlig noget paradoksalt, at de banker, der sidder på og behersker store dele af dansk erhvervsliv, skal tage samfundsmæssige hensyn ved kreditgivningen. De vil naturligvis først og fremmest tage hensyn til deres egne indtjeningsmuligheder. Skal der tages samfundsmæssige hensyn, så må samfundet, staten, gøre det. Det vil regeringen åbenbart ikke, derfor